

2. szám.
Jan. 10-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon: egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra okt.—dec. 1 frt. 50 kr. — Előfizetheti minden póstahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

NINCSEN NEMES!

Öt forint és ötven krajczár!
Ez az ára egy aranynak.
Ötvenöten, összegyűjtve
Összecsapva, összegyűrve,
Egymás hátához ragadva,
Ezer kéztől bepiszkolva,
Alig látszik rajtuk írás.
Itt is ott is lehasítva,
Megtalpalva, megragasztva,
Ötvenöt sötét papír jegy
Csakugy puffan, ha ledobják
Bankár márvány asztalára.

Bankár márvány asztalára
Szüz Máriás arany pénzt ha
Odadobják; csak ugy zendül,
Mintha sírna, mintha fájna
Önbecsérző képnek ottan.
Hogy már semmi nemes nincsen;
Még az ércz sem, az arany sem.
Zsíros, rongyos democraták,
Ötvenöten leszavazzák
Vótumát egy nemes pénznek
Söt egy centralista ezres
Még huszat nyom ellenében!

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Mozsd olvasok a „Honban“ (a kire nem praenumeraltam. Mert tetzik tunyi, vannak lapok, a kikre praenumeraltam, de a kiket nem olvasok; vannak a másik lapok, a kiket nem előfizetek, hanem mindig szídom; hanem azért kölcsön elkírek is olvasok.) Tehát az van bene, hogy valami tudos azt megalitya, hogy napból míg most is szakadoznak el fiokplanetacska. Jaj, kirek alazatosan, tesik kicsinyalnyi azal a tudos ural magyar akademianak, hogy vegyen

iszre, mikor egy olyan faczír planetacska megint napból kirepül, fogjunk el azt valahogy s a mind id megvagyunk, cum gentibus, menjünk bele, foglaljunk el magunknak, minden kedves testvéreink is európai szükség magunkkal elvivése nélkül. Milyen jó volna ha a planeta rendszertől a mi jusunkat egy tagban kimegkaphatnánk!

Procentet se kivanom ez indítványozásir.

Alazatos szolgálja

Tallerosy Zebulon.

Tekintedezs barátom uram!

Szüksígesnek latom nyilatkozást megírni. Hiába! új esztendőnek megvanak a maga sajátos ságai is: ember ovatosaganak kel meglenyei mindig. Hogy ne kapja meg a maga portióját fufangos ujesztendőtil. Rogo humilime, borzaszto pilda elővigyázatlansagnak ujsagi-irok elenibe míltosagos grof Ede Karolyi esetje Sajtoval magyarval contra másik Sajtonak magyarnak. Tetszet halanyi? ő míltosaga ír cziket egyiknek, criminalis ujsagi-iro kiadja másiknak! most már ki nem tudja, hogy igazodja el ember: melliknek Sajtonak tulajdona czik? Masik eset is történt, másik míltosagos urnak Sajtoba Kípzélje tekintedezs barátom uram, kiadjak

cziket, kihadjak míltosagos urnak grofi titulusat (pedig az nem ilik.) Ín tudom kizakarva tetik, mert a míltosagos ur kimondja nem akar Sajtonak partjara lépni. Szeretném tudni nagyon, miképen került czik míg is Sajtohoz? nem írtém.

Kírem alazatosan tesik tekintedezs Kakazs

Marton urnak megizenyi miképen, ín, ílem latni nevetem más ujsagban, azért szükségesnek latom nyilatkozni, hogy semifile esetben masnak levelet nem küldöm is, új esztendő után ípen az maradog ki ín voltam.

Tekintedezs barátom uramnak alazatos szolgálja is Üstökös ujsagnak rendes lelelezője

Tallerosy Zebulon.

Gutai Curtius.

Tudja a ki tudja a cyrenéi Philén fivérek önáldozatát hazájokért, midőn t. i. szülővárosuk Carthagoval határ-villongásban lévén, a két város abban egyezett meg, hogy mindegyik egy pár jó futó ifjat indítson el napkeltekor hazulról, a hol ezek találkoznak, legyen a határ. A Philének napkelténél korábban indultak el, s nagy előnyben voltak a carthagoiak fölött, s midőn ezek a szerződés törésén panaszkodnának, a két Philén, kívánutukra az általuk csinált határnál magokat elevenen elhagyják temettetni. A hálás haza oltárt emelt az érte magukat fölládoztok sirja fölött.

Tudja a ki tudja Curtius történetét s önáldozat-

tát. Midőn egykor Rómát hosszas földrengés ijeszté, s a föld megnyílt, és a nyílásból emelkedő dögleteles pára pusztitná a népet, Curtius egy kedvére való hölgynek megölelése után az oraculum ajánlatára beleugrott a mélységbe, s megszabadítá honát a dögvéstől, a mélység tátongó szája bezáródott.

De azt nem mindenki tudja hogy II. József császár alatt a csallóközi Gutát katonai folytonos assistentia mellett egy német mérnök a lakosság ellenére s ennek folytonos bosszantásai közt fölmérte, midőn egy gutai síheder a mérnököt a mappával s telekkönyvvel együtt Komáromba beszállítaná, a legény neki vagdalta lovait a Dunának; maga, lovai, mérnök, mappa, telekkönyv mind beleveszték a folyamba.

Borkoresolyák.

— Mért nem teszi? István gazda András bére-sével együtt szántogatott. István gazdának olyan természete volt, hogy sokszor magában minden ok nélkül, megboszonkodott; azután derüre borura szitkozódott, kutya módra morgolódott. E történt vele a szántas alkalmával, és András gazdája haragját semmibe sem véve, szokott béresi flegmával hajtotta az ökröket: „no előbb édes villásom, csa csáko csa“ szavakkal terelé nyomra hol a kezes hol a belső ökröt: András békes magaviselete még jobban kivette István gazdát a sodrából; mérgesen csapta ki a földből az ekét, dühösen riadt szolgájára:

— Ugass már te is, erre meg arra?

— Nem egy falamiából valók vagyunk — jegyzé meg gazdája szavára András, hideg vérrrel hőköltetve vissza az ökröket, hogy gazdája ismét a földbe akaszthassa az ekét.

— Ebéd után kényelmesen nyújtózott a divánon az öreg tisztelendő, közel hozzá nője kötögetett; együtt házi bajaikról beszélgettek, midőn hozzájuk a kis bíró bekopogtat, ki is az alkalmatlankodásról először engedelmet kérve előadja: hogy őt bíró uram küldte bejelenteni tisztelendő urnak: hogy személyes kereseti adóban még 52 és $\frac{1}{2}$ kr. hátralék van, azt tessék kifizetni mert közelget az executio veszedelem.

— Hogy lehet az? — kérde boszonkodva a tisztelendő — mikor már épen annyit fizettem, mint a mult évben, s azóta családom cselédeim száma nem szaporodott.

— Én biz azt voltaképen meg nem mondhatom, — válaszolt a kis bíró — ha csak jegyző ur tisztelendóné asszonyt, minthogy olyan szép testtel van, conscriptiokor két számba nem vette.

— A minap egy francia ujságíró azt állította hogy a Duna Belgrádnál hagyja el Németországot! — vajjon hova tenné ez aztán Magyarországot ha geografiát írna? tán a Kárpátok tetejére! — A francia ugylátszik, nem sokat töri fejét a földleirással mert az olaszoknak megígérte hogy: „Adriától az Alpeseikig!“ pedig hol vannak még az Alpeseik onnan a hol most állnak!? — ha csak azt az Alpot nem érti a mi a pápát nyomja?

— Pap bátyját ment látogatni J-be egy pesti agg magánzó; bátyja szenvedelmes függetenyésztő volt, termelésével roppantul fukarkodott, hanem kedves vendégének mielőtt utnak indult volna, jól meg-rakra utitáskáját érett fügével. Az öreg ur nagyon mérsékletes lévén, bele sem nézett a táskába az egész uton s a mint a vámhoz ért az ott álló fináncz nem bírván kíváncsiságának ellenállani az öreg ur által neki egész készséggel oda nyújtott táskába mélyen

bele markolt; de bezzeg ki is kapta hirtelen kezét, ujjai valami pulha tárgyba — a már akkor szotykos fügébe — merülvén! bezzeg csapkodta le ujjairól a füge kását, aztán elállván a további kutatástól intett a kocsisnak hogy csak menjen.

— Xantus ki van nevezve, valaminek Amerikában; ez szomorú dolog mi ránk nézve! már most ha oly sorsra jutunk hogy nem lesz miből falni, amaz egyetlen hátra levő segédforrástól is meg vagyunk fosztva; ő tőle legalább mindig várhattunk volna egy kis rántásnak való amerikai madártojást.

Ignoti nulla cupido.

Azt mondja sok német sógor:
„A magyar csak gyomrának él;
Csak jól enni és jól inni,
Ez nála a legelső czél.

Hej, a mit a gyomrára költ,
Az csakugyan criminalis!
Pedig bizony reáférne
Egy kis takarékság is.

Tanulhatná tőlünk, mint kell
Gazdálkodni voltaképen;
Tudom, egypár forintocskát
Megkimélné minden évben.

Lám! nekünk nem kell Tokaji:
Iszunk sört hat-hét pohárnyit,
És paprikás csirke helyett
Eszünk egy pár zsiros quárglit.“

Kár ám, magát ilyenekért
Agyba-főbe feldicsérni:
Hisz van olyan is még elég,
Ki bogácsesal is beéri!

E. K.

Magas homlok.

A. Mit csinál nagybátyád!

B. Búsul.

A. Miért?

B. Beteg.

A. Mi baja?

B. Magas homlokban szenved.

A. No még ilyen betegségről se hallottam.

B. Pedig neked is nagy hajlamod van hozzá, — kezdesz kopaszodni! — hanem nagybátyámé orránál kezdődik, s nyakaesigájánál végződik.

A talált nadrág.

Mit csináljunk ezzel?

Igy nem mehetünk bele.

Igy nem járhatunk benne.

Igy nem férünk bele.

Igy jó lesz. Kiki magáéban.

Ez is kocsmáros.

Van egy csárda Pest megyében, mely arról nevezetes, hogy abba csak az jár, kit a förtelmes idő beszorít, meg a szegény legény, ki ott magát egy iteze bor mellett meghuzza. A csapláros, a pislogó füstös mécs el nem árulják, ezektől nem fél. Ide vágatott be Jóska bátyám jó négy deres esikón, s nagy uri büszkeséggel kiabála a csárdás után, ki nagy sokára előkerült a makrapipák legrövidebbikével szájában.

— Jó napot kocszmáros!

— Adj Isten — viszonzá birkabőr sapkáját fölebb taszítva.

— Van-e jó ebéd?

— Jó ebéd?! Van ám ott, hol van, de nálam nincs — mondá pipáját szivatyuзва.

— De valami harapni valója csak van.

— Talán lesz valami a ház körül, vagy egy bögre savanyu birkatej, vagy egy kis töpörtös rántotta, más bizony nincs.

— Az is jó lesz, ha más nincs, csak hozza mielőbb.

— No jól van uram, azt hozhatok; — s csakhamar feltalalta a kozmás sült tojást, meg a gégekarcsoló lörét.

Alig izlelé a lucullusi ebédet, a bort, máris minden adóssága eszébe jutott, mikben hogy soká ne gyönyörködhessek, hívá a csaplárost, hogy fizessen.

— Kocszmáros fizetek, mivel tartozom?

— Harmincz forinttal.

— Harmincz forinttal? — kérdé ijedten Jóska bátyám.

— Ugy van úgy — mondá határozottan, még a szemöldöke sem rándult meg.

Ellenmondás mitsem használt volna, de nem is kisérté meg e magányos helyen szemben a híres csárdással, azért kénytelen volt fizetni, csak hogy minél előbb szabadulhasson.

Egy év mulva ismét erre volt útja Jóska bátyámnak. Nolle velle be kellett térnie a csárdába, ha csak bőrig ázni nem akart. A zápor, a szél mindig a kocszi saraglyába kapaszkodott, s kedélyesen mosogató urambátyámat mindaddig, míg csak a lábás kocsiszin alá nem hajtattott.

A kocszmáros fölismerte őt, s iparkodék a lehető legnyújasabban fogadni, de Jóska bátyám mindent határozottan visszautasított.

— De megkövetem nagyságos uramat, házzamnál én vagyok az ur, azért vagy besétál a házba, vagy az állás tetejét lerántom, hogy száraz helye se legyen.

Mit volt mit tenni, belépett a szobába, s gyanus tekintettel méregette az ismerős helyet. A kocsmáros levett sipkával állt előtte, s kérdé:

— Mit tetszik parancsolni, miben lehetek szolgálatjára?

— Semmit sem kérek, azonnal tovább utazom.

— De abból teremttuse semmi sem lesz ily disznó időben; ezt én mondom — s olyan ijesztős képet vágott szavaihoz, hogy a bátya nem mert ellenkezni.

— De ily magányos helyen csak nem maradhatok éjjelre, hátha?

— Hátha? Micsoda? Talán fél az én födelemalatt? Noiszen szobámba fektetem nagyságos uramat, s én ajtaja elé fekszem, aztán akkor szeretném ismerni azt az embert, ki Czombos Mártont föl meri kelteni. Jaj annak, uram, jaj! Pilátust vacsoránál éri akkor

— Kezeskedik kocsmáros, hogy —

— Ne is mondja, egy hajszála sem fog meggörbülni, ha csak a párnán nem. Ha parancsolja nagyságos uram, gyermekeimet is ott fektetem le.

— No jó, én úgy itt maradok, de semmit sem eszem.

— Ilyen gyalázatos időben okosabbat nem is tehetne; mi az evés dolgát illeti, az már az én gondom.

Jóska bátyám égre földre szabadkozott, de nem használt semmit, a legválogatottabb csárdabeli étel, s finom(?) borokkal látatott el, mielőtt lefeküdt volna. Kocsisa és lovai is detto nyakig usztak a bőségben.

Másnap korán reggel kéré a számlát a kocszmárostól. Még a hajszála is felállt, ha összehasonlítá a mostani ellátást a tavalyival, és mesés nagyságu tartozástól félt, mert ezt következtethette a példa után.

— Mivel tartozom?

— Semmivel nagyságos uram, még én adok vissza a múltkori 30 forintból 29 fto.

— Hát akkor minek kért harmincz forintot ha most meg visszaadja?

— Azért kértem, mert akkor épen harmincz forintra volt szükségem, mert a csárdaárendával tartoztam a tisztartónak, ki már a határra akart kihordani, ha másnap nem fizethettem volna. Megbocsáson nagyságos uram, de akkor úgy kellett tennem, hogy magam és szegény családomat megmenthessem.

Történt,

Kiscsertői Laczi.

Krinolin-hordó.

— Ej ej édes uram öcsém! nagyon utána veti magát a krinolinoknak.

— Épen úgy mint kedves urambátyám!

— É-é-én? Már hogy én? Tudnillik hogy épen séggel én?

— Hát mi egyéb a boros hordó, mint egy alul felül befenekelt vasabroncos krinolin? melyre kedves uram bátyám oly áhitattal ráborul s tartalmát gyakran kóstolgatja?

— De hisz az egészen más.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Eredeti fordítási minták magyarbul németre.

Keresett-e ön valamit-e hóban? — Haben Sie in diesem Schnee etwas gesucht?

Egy csöppet sem tartottam tőle. — Ich habe keinen Tropfen von ihm erhalten.

A papmacskák tönkre tették a káposztát. — Die Katzen des Geistlichen haben das Kraut auf unsern Stock gelegt.

Hatályos szer a fogfájás ellen.

(ajánlja a V—i csoda doktor).

Végy tejet a szádba s addig csóváljad a fejed, míg a tej vajjá lesz; — jót állok hogy akkorra tökéletesen megszűn a fogfájás.

Lengyelország alkotmányos életéből.

Lengyel. (Pénzt dug mellényzsebébe.)

Kozák. Hej! te lengyel kutya, megállj!

Lengyel. (Meg áll.)

K. Demonstráltál, ne félj, jól láttam!

L. Hogy hogy!?

K. A cászár arczképét, a mi a pénzen van, fejjeled felé dugtad a zsebedbe! — most velem jősz.

L. (Szabódik.)

K. Hoczi csak ide azt a pénzt: ha nem akarod érteni, majd mindjárt megmutatom, hogy tetted a zsebedbe. — (Zsebre dugja a pénzt) — így ni! — ezt megmutatom a rendőrségen; (elmegy)jer utánam! —

L. (Örvendve hogy oly olcsó áron megszabadult tőle, ellenkező irányban elkotródik.)

(Pár perc múlva a pálinkaházban.)

Kozák. (Kiveszi zsebéből a pénzt.) Neek mi dajuzato dobra polska wodka!

Egy magyar vállalat tőkájében összekerült angol Schilling és egy papir hatosnak párbeszéde.

(Borzasztóul esik! — az ágio.)

Schilling. Nem tetszik egy esernyő? — nagyon esik — majd elázik.

P. Hatos. Kösönöm! ez ellenkezőleg oly eső melytől megszoktunk keményedni; hanem fájdalom csak attól tartok hogy hamar elmulik.

Speculatio

(vagy így jöjön nagy várcsba valaki).

Távol, hová kocsik csörgése
S harangszó nem hatol
S vélnéd talán a némaságból
Hogy faluban lakol.

Mint utca szögletén a koldus:
Görnyedve áll lakom;
S kilátásom a megfagyásig
Terjed, kinyitván ablakom.

Éltemnek itt töltöm le napjait
Csöndet keresve kint;
A lármát véremből utálok
Mi itt naponta nincs.

De éjjelenként nyugalomra
A városba megyek;
Nem hagyván itt nyugodni macskák,
Szárnyas s szárnyatlan egerek.

Boldogtalan Benjamin.

— Damaszkusban nemrég egy odalik halt meg a ki 130 évig élt; — ha korának éveit különféle szakokra osztjuk, kevés jut belőlök a valódi életre, t. i. vagy 12 éves koráig gyermekrab volt, aztán élt vagy 10 évig, husz évig élődött, ezután valami 40 évig tengődött, ezentul s'nlődött tán 30 évig, a még hátra maradó években pedig a halált leste.

— *Kérdés.* Hogy hiják az iszakosságnak legközelebbi okát? — *Felelet.* Bor-ok!

— Ki hitte volna, hogy az idei tél, mely egy darab ideig oly szigorú pofát vágott, mintha agyon akart volna bennünket fagyasztani, egyszerre csak fogja simítani homlokának ránczait s kedélyesen ránk mosolyogni? — Senki sem! — úgy lesz ez a politikában is.

— A minap a midőn a jégmenéstől menekülve a nagy gőzösök mind egytől egyig Budára takarodtak, egy merész magyar hajós, nem törődve a veszedelemmel, lejött a Dunán Bajorországból egész Pestig ócska dereglyén — hát nem tanubizonyosság ez, hogy mi is képesek volnánk Franklint felmutatni, nemcsak az angolok.

Ama bizonyos csizmadia és fele- sége kérdései és feleletei.

Óráculum. Volt fejedelmért Rotschild sem ál-
semmit.

— — Odavitték Deákhoz is a Handabanda előfizetési ívét s kérdezték, hogy nem fogja-e járattni? „Majd meglátom, milyen lesz? ha mulatságos lesz, akkor megrendelem?” — „Hát erre a másira nem tetszik-e előfizetni? kérdék egy füst alatt, egy bizonyos politikai napi lap programját terjesztve eléje. „De már két handabandára nem praenumerálok.”

— — Ezt is egy magyar politikai napi lapban lehet olvasni: Mac Clellán úgy látszik, hogy még nem hivatott meg az elnökhöz. — Értsd magyarul: „még nincs *hivatva az elnökségre*“ (Zum Praesidenten *berufen zu sein*.) Ez is *Madrid kalapja*.

— — (Mitfélnék is választották meg a princípálisunkat?) Zsidó temetkezési egyesület tiszteletbeli tagjának. (De már azzá inkább választhatták volna meg Török János bácsit, az szeretne különös pasz-
szióval *zsidókat temetni*.)

— — Azt írják egy szerkesztő ajánlására itt nem messze, hogy ő is öntözte vérével a haza földét. (Tán betörte az orrát valamikor?) Nem csak öntözte, hanem kóstolta is.

— — (Ki volt az az ur, a ki most innen kiment?) Az a két ur? (Én csak egyet láttam.) Pedig ketten voltak. Az az ur két *praenumerans* volt.

— — (Ugyancsak szídják ám kenteket odakinn a pitvarban.) — Pedig ez még csak a hauszknekt, de hát még majd ha a kocsis előjön! (S kend nem reflektál rájuk semmit?) — De még csak csizmasar-
kához való foltnak sem használok fel őket.

— — Szépen jára most egy katonatiszt valami külső hazában. Alva találá a silbakot s pofonüté, hogy fölébreszse. Azután pedig feljelenté a kötelesség mulasztásért. A szegény bakát aztán elítélték

negyvennyolcz órai tömlőczre — a tisztet pedig azért, mert az örsön álló személyét tettelegesen megtámadta, tizenötosztendei várfogságra. Ilyen drága pofont is ritkán adtak még.

— — Mig más ember áldást *békességet* kíván egymásnak, addig azok a gonosz burkus lapok így köszöntik fel a hadseregüket: „áldás és háboru.”

— — Ugyan szép czikkeket irt ám Bolnai a titkos áskálódások ellen, a mikkel némely ember némely szerkesztők jóhíre ellen törekszik, azoknak rudja irányát gyanusítván, minekelőtte megindulhat-
tak volna a székérrel. (Már abba igaza van, bizonyosan Bethlen Miklóst értette, a ki a Pesti Nap-
lóban egy még meg sem indult lap jövődő irányát gyanusította a közönség előtt.) No annak hát ugyan odagyújtott! (Valjon nem fogja-e azért Bethlen Mik-
lós pábjára hívni Bolnait?) Az rettenetes lenne.

— — Lapokban egy Dietze Henrik nevű füsze-
rész ajánlkozik a görögöknek királyul, lehetnek rá igényei: *Korinth* már ugyis az övé (így hiják az *apró-
szőlőt* kereskedői nyelven) *s babérok*at is csak szerzett:

A mai görögök jelkiáltása

„A Kingdom for a King!”

III. Richard.

(„Egy királyságot egy királyért!” ott nem egészen így van.)

— — No hát Garibaldi haza ment már Cápri erő szigetébe. Most már csak nem félhet tőle Napo-
leon. (Hogy is félne már tőle valaki, mikor a lábára nem állhat.) Csak hogy valamikor kis deák koromban hallottam ám én valami diák példalózást arról, hogy „*poena pede claudo*.”

— — Hát ez micsoda itt? „Alelirottak bizonyítjuk, hogy Kákay Aranyos és a többi — lovagias uton — és a többi — nem tört senkinek se keze se lába — és a többi — hazajöttünk mindnyájan jó egészségben — és a többi — miről kiadjuk jelen vi-
sum repertumunkat — stb. stb.” Hm, mégis ugylát-
szik, hogy van eset rá, a mikor Deák Ferencznek két *handabandát* „kell” olvasni Kákay Aranyosról.

— — Poroszországban borzasztó előmenetelt tet-
tek az alkotmányosságban; már maholnap tilos lesz a szabadságnak azon kis tiszteletet is megadni mely neki mint főnévnek dukál: t. i. nem lesz szabad nagy F.-el írni a *Freiheit*ot, mert ez demonstratióknak fog tekintődni! — Már minálunk ez nem történhet, mert — ugyis kis betűkkel írjuk a főneveket.